

foreſtaa Behandlingen og Dggjørelſen af Fallitboet, men i Dvrigt vil Behandlingen efter Lovforſlaget alſaa være at iagttage.

Til det ærede Medlem overfor mig (Brasch) ſkal jeg blot ſige, at med al Agtelſe for hans Mening, maa han dog viſtindt finde det naturligt, at jeg ved at fremhæve de Punkter, ſom jeg finder ſædveles vigtige, følger min egen Anſkuelse af Sagen. Da i denne Henſeende vil det nu erindres, at Regjeringens Forſlag ikke havde en ſaadan Straffebestemmelse ſom den af ham omtalte, ſaa at det alſaa er ganſke naturligt, at jeg heller ikke ſærlig dvælede ved den Forandring, ſom i ſaa Henſeende er bleven foretaget med Henſyn til Lovforſlaget i det andet Thing. I Dvrigt var netop den nye faldne Udtalelſe af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Melchior) mig forſaavidt kjær at høre, ſom den er et levende Vidnesbyrd om, hvor omtviſtet det Forhold er, hvormed det ærede Medlem fra Hobro (Brasch) har en ſaa beſtemt Mening. Jeg kan oplyſe, at jeg, ſkjøndt der ikke har været talt meget om dette Spørgſmaal, har forviſſet mig om, at der var en aldeles beſtemt Mening mod Faſtholdelſen af den af ham fremhævede Straffebestemmelse, ſom blev indſat af Landſtinget. Det ærede Medlem vil derhos indſe, at en Miniſter virkelig ikke meget stærkt kan inſiſtere paa Faſtholdelſen af et Forſlag, ſom er blevet indſat i det ene Thing, men ſom ikke blev anſet for nødvendigt i det oprindelige Regjeringsforſlag, og der møder Modſtand i det andet Thing.

Ordføreren: Jeg ſkal blot gjøre et Par Bemærkninger til Anledning af de Ord, ſom bleve yttrede af det ærede Medlem ſtraas overfor mig (Brasch). Jeg har ikke ſagt, at Straffeloven, ſom den nu er, altid vil kunne ramme den Fallent, ſom er i et af de Tilfælde, ſom omtales i § 46; men jeg har kun ſagt, at Straffeloven, ſom den nu er, i nogle Tilfælde vil være tilſtrækkelig dertil. Det forholdes nemlig ingentunde ſaaledes, ſom det ærede Medlem ſyntes at mene, at der efter den nu beſtaaende Lovgivning kun kan anvendes Straf for en Fallent, naar det kan oplyſes, at han har gjort ſig ſkyldig i virkelig

Swig eller Bedrageri. Der er nemlig en Beſtemmelse i Straffeloven, ſom ſiger: „Naar Noget, hvis Bo er kommet under Fallitbehandling, befindes ved øſfel Levemaade, ved høit Spil, ved uvovelige Foretagender, der ikke ſtaa i Forhold til hans Formue, eller ved anden ſaadan leſtſindig Udfærd at have paaſort ſine Kreditorer betydelige Tab, bliver han, naar Noget af Boets Kreditorer derpaa andrager, at ſtraffe med Fængſel“ osv. Min Mening er nu den, at en Fallent i mange Tilfælde vil kunne komme ind under denne Beſtemmelse i Straffeloven. Det vil ofte være Tilfældet, at man vil kunne bebrejde Fallenter en ſaadan leſtſindig Udfærd i deres Forretningsførelſe, ſom den citerede Beſtemmelse omtaler; men jeg ſiger ingentunde, at det altid vil være Tilfældet.

Jeg ſkal endnu kun til Slutning tilføie et Par Ord i Almindelighed for at afværge, at man ſkal være alſfor ſanguinſke Forhaabninger om det foreliggende Lovforſlag og dets Virkninger. Jeg tror ikke og har aldrig troet, at det er et feilfrit eller fuldkomment Arbeide. Det er ikke Tilfælde med noget Lovarbeide. Naade vil det viſe ſig, at der har været Feil i det oprindelige Lovforſlag, og det vil ogsaa, tror jeg, viſe ſig, at der er kommet flere til under dets Behandling her i Rigsdagen. Det er jo imidlertid Noget, ſom Fremtiden nærmest maa dvømme om, og jeg udtaler blot dette allerede nu for Fremtidens Skyld. Lovforſlagets Skjæbne vil blive den, at Retsvidenſkaben ved Fortolkningen af det og ved Anvendelſen deraf ganſke ſikkert vil finde haade Udydeligheder og Kaluner og paa enkelte Steder maatte endog ſaa Misgreb. Det er en Skjæbne, ſom ingen Lov endnu har undgaaet, og hvor den nogenſteds er bleven undgaaet, der er det kun et Tegnpaa, at der mangler tilbørligt Liv og Kraft i Videnskaben og i Rettens Anvendelſe paa det Sted. Jeg tror derfor ikke, at man maa eller paa nogen Maade kan være berettiget til at vente, at dette Arbeide i ſaa Henſeende ſkulde undgaa den fælles Skjæbne. Det vil det ikke, og det er heller ikke det Synspunkt, hvorfra man i Nutiden bedømmer ſaadanne Lovarbeider. Hvad der derimod ſkal og maa ſes hen til, det er, om det, ſom man maa haabe, vil be-